

Những Con Chim Ăn Mình Chờ Chết

Colleen Mc Cullough

Nguyên tác: The Thorn Birds - Les Oiseaux Se Cachent Pour Mourir

The book's title refers to a mythical bird that searches for thorn trees from the day it is hatched. When it finds the perfect thorn, it impales itself, and sings the most beautiful song ever heard as it dies.

Chương 40

Điện thoại reo. Lúc đó chín giờ sáng, Justine còn đang ngủ. Nàng thảm rủa phương tiện văn minh quý quái này, thề rằng sẽ cắt dây điện thoại không thèm sử dụng nó nữa. Nhưng điện thoại vẫn reo liên tục. Biết đâu người gọi đó là Rainer. ý nghĩ đó kéo Justine trở về với cuộc sống.

- A lô, Justine Ó Neill?
- Phải rồi, Justine đây.
- Chúng tôi là Hội người Úc ở Aldwych. Justine thất vọng vì không phải Rainer.
- Vâng, tôi nghe rõ. Nàng chưa tỉnh ngủ, tiếp tục ngáp, mắt vẫn nhắm.
- Em trai cô có phải là ông Dane Ó Neill? Mắt Justine mở ra.
- Đúng thế.
- Người đó đang ở Hy Lạp phải không cô Ó Neill? Hai chân của Justine đang đứng trên thảm như lún xuống.
- Vâng, đúng thế. Justine không muốn nghĩ đến việc giải thích với người đang liên lạc rằng đó là linh mục Ó Neill chứ không phải là ông Ó Neill.
- Cô Ó Neill, tôi rất tiếc phải báo với cô một tin không hay.
- Một tin không hay? Một tin không hay à? Tin gì vậy? Có chuyện gì xảy ra? Dane đã bị gì?
- Tôi lấy làm tiếc mà tin cho cô hay rằng em trai của cô, ông Dane Ó Neill đã chết đuối ở Greece, trong một tình huống rất đáng căm. Theo những tin tức tôi nhận được, ông ấy chết trong khi cứu một người đang lâm nguy ở bờ biển. Tuy nhiên, như cô đã biết, Hy Lạp đang có biến động cách mạng và các tin tức mà chúng tôi nhận được không đầy đủ, rất có thể không chính xác.

Máy điện thoại đặt trên chiếc bàn, sát vách tường mà Justine đang dựa vào, hai đầu gối của nàng cứ mềm ra. Justine tụt dần xuống đất, ngồi thu mình trên sàn nhà nấc lên những tiếng đứt quãng nghe như vừa là tiếng cười vừa là tiếng khóc hòa lẫn tiếng thở hổn hển mệt nhọc. Dane chết đuối... Dane chết... Greece, Dane, chết đuối... Chết chết.

- Cô Ó Neill? Cô còn đó không, cô Ó Neill? Bên kia đầu dây hỏi dồn dập.
- Chết. Chết đuối... Em trai tôi!
- Cô Ó Neill, hãy trả lời!
- Vâng, vâng, vâng! Trời ơi tôi vẫn ở đây.
- Theo chúng tôi biết, cô là thân nhân gần nhất của ông Dane Ó Neill. Chúng tôi phải xin ý kiến của cô về việc giải quyết như thế nào. Cô Ó Neill, cô vẫn nghe chứ?
- Vâng, vâng...
- Cô muốn người ta giải quyết thế nào về xác ông ấy?

Xác! Em tôi là một cái xác! Và người ta cũng không cần phải nói rõ xác của em tôi mà chỉ là cái xác thôi. Dane, Dane của chị. Em là một cái xác.

- Thân nhân gần nhất của Dane? Tôi không phải là thân nhân gần nhất của Dane; tôi nghĩ đúng nhất là mẹ tôi.

Ngừng một lúc.

- Thế thì rất phiền phức, cô Ó Neill. Nếu cô không phải là thân nhân gần nhất của ông ấy, chúng tôi lại mất thêm một thời gian quý báu. Hình như cô không hiểu hiện nay cuộc cách mạng đang bùng nổ ở Hy Lạp và tai nạn lại xảy ra ở Greece. Mọi liên lạc giữa đảo này với Athens hoàn toàn bị cắt và chúng tôi nhận được lệnh phải báo cho biết định của thân nhân gần nhất liên quan đến thi thể nạn nhân. Mẹ cô có ở đây không? Tôi có thể nói chuyện với bà không, rất cảm ơn.
- Nhưng mẹ tôi không có ở đây; bà hiện ở Úc.

- Ở Úc? Trời ơi, càng lúc càng rắc rối! Chúng tôi lại phải gửi một bức điện sang Úc, lại trễ nữa. Nếu cô không phải là thân nhân gần nhất, cô Ó Neill, thì tại sao em trai cô lại ghi tên cô nơi dành để ghi chú chi tiết này trên sổ thông hành?
- Tôi không biết, nàng nói, bất chợt nàng nhận ra mình đang cười.
- Cô cho tôi địa chỉ của mẹ cô ở Úc, chúng tôi sẽ đánh điện tín cho bà hay. Chúng tôi phải biết được một cách dứt khoát cách giải quyết thi thể của ông Dane như thế nào. Việc trao đổi điện tín trễ mất ít nhất cũng người hai tiếng đồng hồ. Tôi rất mong cô hiểu cho Mọi chuyện đã khó khăn rồi không kể việc bất trắc này nữa.
- Vậy ông nên gọi điện thoại cho mẹ tôi. Đừng mất thì giờ với những bức điện tín.
- Quĩ của chúng tôi không cho phép sử dụng các cuộc điện đàm quốc tế, cô Ó Neill ạ. Người liên hệ ở đầu dây nói bằng một giọng gay gắt. Xin cô vui lòng cho tôi địa chỉ của mẹ cô
- Bà Meggie Ó Neill, Drogheda, Gillanbone, New South Wales, Úc. Nàng nói một hơi như đọc kinh.
- Một lần nữa, tôi xin thành thật chia buồn cùng cô Ó Neill.

Justine buông điện thoại, ngồi phệt xuống đất. Chắc có một sự lầm lẫn nào đó, rồi tất cả chuyện này sẽ sáng tỏ. Dane bị chết đuối trong khi Dane lại lợi giỏi như cá? Không, không thể được.

Nhưng đó là sự thật, Justine ơi, mày biết rõ như thế; mày từ chối không đi với Dane để bảo vệ Dane và Dane đã chết đuối. Mày là người che chở của Dane từ khi Dane còn bé và đáng lý mày phải có mặt ở đó. Nếu mày không thể cứu Dane thì mày cũng nên có đó để chết cùng Dane. Thế mà mày đã không đi cùng với Dane, chẳng qua chỉ vì mày muốn về Luân Đôn để ngủ với Rainer.

Thật khó tưởng tượng. Tất cả đều rất khó. Không có bộ phận nào trong người nàng chịu hoạt động, kể cả đôi chân. Justine ngồi dưới đất. Nàng không thể ngồi dậy: nàng sẽ không bao giờ ngồi dậy được nữa. Trong tâm tưởng của nàng không có chỗ dành cho ai khác ngoài Dane, đầu óc nàng quay tròn càng lúc càng hẹp lại chung quanh Dane. Ôi, Lạy Chúa! Tin tức sẽ về đến đó, sẽ gây đau thương cho mẹ và cho tất cả những người khác. Mẹ không có được niềm hạnh phúc ngắm nhìn lần cuối cùng gương mặt ngây ngất, nhập thần của Dane tại La Mã. Bức điện tín có thể đến đồn cảnh sát ở Gilly, nàng nghĩ bụng. Và ông trung sĩ già Ern sẽ lên xe hơi đi suốt đoạn đường dài đến Drogheda để báo với mẹ rằng con trai của bà đã chết. Ông ấy không phải là người thích hợp với nhiệm vụ này, ông là người xa lạ. Thừa bà Ó Neill, tôi xin phép được bày tỏ những lời chia buồn xúc động nhất, con trai bà đã chết. Những lời lẽ phép, khuôn sáo, rỗng tuếch...

Không! Tôi không thể để xảy ra như thế, bà cũng là mẹ của tôi! Không thể theo cái cách mà tôi đã nhận hung tin, không thể theo cách đó. Nàng đặt máy điện thoại lên đầu gối, cầm ống nghe và quay số điện đàm quốc tế. Chính Meggie nghe điện thoại, lúc ấy đã khuya. Fiona đã đi ngủ. Thời gian gần đây bà thường về phòng sớm, thích ngồi trên giường nghe tiếng dế và ếch kêu rồi ngủ gà ngủ gật trên cuốn sách và nhớ lại chuyện xưa.

- A lô
- Thừa bà Ó Neill, có điện thoại từ Luân Đôn. Tiếng nói của Hazel từ tổng đài ở Gilly.
- A lô, có phải Justine không? Meggie hỏi một cách bình thản vì thỉnh thoảng Justine vẫn điện thoại hỏi thăm bà.
- A lô, thưa mẹ. Có phải mẹ không?
- Mẹ đây, Meggie trả lời dịu dàng, bà nhận ra lời nói hoang hốt của con gái.
- Mẹ ơi! Mẹ ơi! Mẹ ơi, Dane chết rồi, Dane chết rồi mẹ ơi!

Vực thẳm lộ ra dưới chân Meggie, và bà rơi xuống đó, tiếp tục rơi mãi, bởi vực thẳm không có đáy. Bà có cảm giác như mặt đất đã khép kín lại trên đầu và bà nhận ra rằng bà sẽ không bao giờ trôi lên được cho đến ngày nào bà vẫn còn sống. Các thánh thần còn có thể làm gì hơn nữa? Bà không biết được điều đó khi đặt ra câu hỏi. Nhưng tại sao bà lại đặt ra một câu hỏi như thế; tại sao bà lại không thể biết trước điều đó? Đừng thách thức các thánh thần, các vị chỉ chờ có thế. Chối từ đi La Mã để chia sẻ giây phút hạnh phúc nhất của đời mình. Bà tưởng rằng như thế là đã nộp xong cống vật.

- Justine, con thương yêu, con hãy bình tĩnh.

Meggie khuyên con giọng đều đều không thay đổi. Con bình tĩnh lại và nói rõ cho mẹ biết chuyện gì đã xảy ra. Con có biết chắc như thế không?

- Hội người Úc gọi điện thoại cho con... Họ tưởng rằng con là người thân nhất của Dane. Một thằng cha tàn nhẫn cứ hỏi luôn miệng con muốn giải quyết ra sao thi thể của Dane.
- Chuyện xảy ra như thế nào Justine? Ở đâu? ở La Mã à? Tại sao Ralph không gọi cho mẹ?
- Thừa mẹ không phải ở La Mã. Rất có thể Đức Hồng Y không hay biết. Ở Greece. Người đàn ông gọi điện thoại cho con bảo rằng Dane chết đuối trong lúc cứu một người khác. Con muốn ở lại Luân Đôn đóng vai

Desdemona. Con muốn ở lại với Rainer. Phải chi con cùng đi với Dane! Phải chi con ở bên cạnh em con biết đâu sẽ không có chuyện gì xảy ra. Ôi Chúa, bây giờ phải làm gì đây thưa mẹ?

- Dừng lại Justine! Meggie cản ngăn con một cách trù mẫn, Dừng hẳn quần với ý nghĩ không hay nghe không? Dane rất ghét như thế, con biết rõ mà. Tai họa giáng xuống và chúng ta cũng không biết tại sao nhưng bây giờ con phải bình tĩnh lại, mẹ có mất cả hai con đâu. Con là tất cả những gì còn lại của mẹ. Justine con của mẹ. Justine! Sao con ở xa mẹ thế. Thế giới quá rộng lớn, quá rộng lớn. Con hãy trở về Drogheda, mẹ không muốn con cô độc một mình.

- Không thể được, mẹ. Con phải làm việc. Công việc là chiếc phao duy nhất hiện nay của con. Nếu không làm việc, con sẽ điên mất. Con không muốn gặp ai hết, con không cần sự an ủi, mẹ ạ! Làm sao chúng ta có thể sống được khi thiếu Dane?

- Justine thương yêu của mẹ, đừng khóc nữa. Con ráng dần nỗi đau xuống. Dane không muốn con khóc như thế đâu, con dư biết điều đó mà. Con hãy trở về nhà và quên đi. Chúng ta sẽ đưa con về Drogheda, thế là tự nhiên Dane lại thuộc về mẹ. Giáo hội không có quyền ngăn trở mẹ, họ không có quyền. Mẹ sẽ gọi điện thoại cho hội người Úc ngay tức khắc và tòa đại sứ của ta tại Athenes nếu vẫn có thể liên lạc. Dane phải trở về nhà! Mẹ không muốn em con nằm xuống ở một nơi nào khác hơn là Drogheda. Chỉ có ở đây mà thôi và Dane phải về đây. Con cũng về ngay với em con chứ, Justine?

Ngồi dưới đất, Justine lắc đầu như thể mẹ nàng có thể nhìn thấy. Trở về nhà ư? Nàng sẽ không bao giờ về nhà. Nếu có Justine đi theo thì Dane đã không chết. Về nhà và phải nhìn nét mặt của mẹ suốt cuộc đời còn lại sao? Không, ngay trong ý nghĩ nàng đã không thể chịu đựng nổi điều đó.

- Không đâu, mẹ, Justine nói, gương mặt đầy nước mắt, Con sẽ ở lại đây và làm việc. Con sẽ trở về nhà với Dane nhưng sau đó con lại qua Luân Đôn, con không muốn sống ở Drogheda.

Ba ngày liên tiếp, mọi người chìm trong thứ không khí hoang mang và trống rỗng. Justine ở Luân Đôn, Meggie và gia đình ở Drogheda; tin tức về cái chết của Dane bị gián đoạn đã kéo dài hy vọng về một điều không thể xảy ra. Justine tưởng tượng Dane sẽ đập cửa phòng của nàng bước vào mỉm cười, giải thích chẳng qua là một sự lầm lẫn nào đấy. Tình hình Hy Lạp đang sôi sục, có biết bao nhiêu tin tức không chính xác kia mà. Bốn ngày sau khi Justine nhận được tin tức về Dane, Justine như một cô gái già. Một buổi sáng nàng mệt mỏi nhấc điện thoại lên và xin liên lạc với Úc.

- Có phải mẹ không?

- Justine đó hả?

- Con đây, thưa mẹ. Dane đã được an táng, thế là chúng ta không thể đưa Dane về Drogheda. Bây giờ mình phải làm gì hả mẹ? Nhà chức trách không cho biết gì thêm mà cứ lặp lại là đảo Greece rất rộng và không biết được vùng đất Dane nằm là gì. Khi con nhận được điện tín, thì Dane đã được đem đi chôn cất. Ngôi mộ của Dane ở một nơi nào đó người ta không nói rõ và trên bia không ghi một chữ nào. Con không xin được hộ chiếu đi Hy Lạp, không ai giúp con, đúng là hỗn loạn. Mình làm gì bây giờ hở mẹ?

- Con đến La Mã gặp mẹ, Justine, Meggie nói với con gái.

Mọi người ngoại trừ Anne Mueller đều vây quanh điện thoại, trên mặt lộ rõ đau thương. Chỉ mới ba ngày mà thấy mấy người đàn ông trong nhà như già thêm hai mươi tuổi. Fiona thì co quắp lại như một con chim bị bệnh, xanh xao. Ba cau có, đi tới đi lui trong nhà, miệng lẩm bẩm:

- Tại sao tôi không chết thay cho nó? Tại sao nó phải chết? Tôi già rồi, già quá rồi! Để cho tôi ra đi có phải là đơn giản hơn không. Tại sao lại là nó mà không phải tôi?

Meggie lặng nhìn mọi người và đặt điện thoại xuống. Drogheda còn lại bấy nhiêu người và chỉ có bấy nhiêu, một nhóm nhỏ đàn ông lẫn đàn bà lớn tuổi mệt mỏi và không còn có thể sinh nở gì được.

- Dane đã mất rồi. Meggie nói. Không ai có thể tìm ra thi thể Dane được. Nó được chôn cất ở một nơi nào đó trên đảo Greece xa xôi! Không thể để Dane nằm xuống ở một nơi xa Drogheda đến thế? Tôi sẽ đi La Mã ngay gặp Ralph. Ông ấy là người duy nhất có thể giúp chúng ta.

.....

Linh mục bí thư của Hồng Y De Bricassart bước vào phòng.

- Thưa Đức cha, con xin lỗi làm bận rộn Đức cha, nhưng có một bà nhất định muốn gặp cho được Đức cha. Con có giải thích với bà ấy rằng Đức cha đang chủ trì hội nghị giám mục, rằng Đức cha đang rất bận và không thể tiếp bất cứ ai lúc này. Nhưng bà ấy khẳng định rằng bà sẽ ngồi mãi trước cửa phòng của Đức cha cho đến khi nào Đức cha có thể tiếp.

- Theo cha thì bà ấy có gặp chuyện phiền phức không?
- Chắc là bà gặp chuyện phiền phức lớn thừa Đức cha. Bà yêu cầu con nói với Đức cha tên bà là Meggie Ó Neill.

Hồng Y De Bricassart đứng phát dậy; mặt ông biến sắc, trắng bệch như mái tóc đã ngả màu. Con vị linh mục bí thư thì hốt hoảng:

- Thừa Đức cha, Đức cha có sao không?
- Không có gì đâu cha. Tôi vẫn bình thường xin cảm ơn. Cha hãy hủy bỏ các cuộc hẹn cho đến khi có lệnh mới và cha mời bà Ó Neill vào đây ngay. Đừng để cho ai quấy rầy, ngoại trừ Đức Thánh cha có chuyện gì cần đến.

Linh mục nghiêng người chào cha Ralph và bước ra. Meggie bước vào, suýt chút nữa Ralph nhìn không ra. Mười ba năm rồi, ông không gặp lại Meggie. Bà đã năm mươi ba tuổi, còn ông bảy mươi mốt, không phải chỉ riêng mình Ralph mà cả Meggie cũng đã già. Trên gương mặt của Meggie ít có nét thay đổi nhưng sự nghiêm khắc đã thay thế cho sự dịu dàng; sự cứng rắn thay thế cho tâm lý âu yếm. Bà là hình ảnh của một người tử vì đạo rắn rỏi, có tuổi và cương quyết hơn là một nữ thánh vốn nhẵn nhụi và trầm tư trong những giấc mơ của mình. Meggie vẫn đẹp lạ lùng hơn bao giờ hết, đôi mắt lạnh lẽo vẫn màu nâu và mái tóc rục rỏ ngả sang màu xám nâu nhạt, hơi giống màu tóc của Dane. Và càng ngạc nhiên hơn, Meggie lại từ chối nhìn Ralph đủ lâu để ông có thể thỏa mãn sự khao khát sau bao nhiêu năm không gặp. Trước một Meggie như xa lạ ấy, Ralph không thể nào đón tiếp tự nhiên được, ông chỉ cho bà ghé ngồi và không trở lại được cách xưng hô thân mật xưa kia.

- Mời bà ngồi.
- Cảm ơn, bà nói cũng cầu kỳ không kém.

Khi Meggie ngồi xuống, ông có thể nhìn rõ bà và nhận ra bàn chân và cổ chân của Meggie sưng lên rất dữ.

- Meggie! ông kêu lên. Em đã đến thẳng... Không dừng lại nơi nào hết à? Có chuyện gì thế?
- Vâng, tôi đến thẳng đây. Suốt hai mươi chín giờ đồng hồ ngồi trên các máy bay từ Gilly đến La Mã tôi không biết làm gì khác hơn là nhìn mây qua cửa kiếng và suy nghĩ.
- Có chuyện gì? Ông lặp lại, sốt ruột, lo âu, sợ hãi.

Bà ngược nhìn lên, nhìn thẳng Ralph. Trong đôi mắt lạnh lùng của Meggie, có cái gì đó thâm tận cùng khiến cho Ralph phải ớn lạnh. Ông đưa bàn tay đặt lên sau cổ.

- Dane đã chết. Meggie nói.

Bàn tay đeo chiếc nhẫn Hồng Y tụt xuống, rơi thẳng trên đầu gối như bàn tay một con búp bê nhồi trấu, toàn thân ông mềm nhũn trên chiếc ghế bành.

- Chết à? Ông hỏi chậm rãi. Dane chết?
- Vâng. Nó chết đuối cách đây sáu ngày ở đảo Greece trong khi bơi ra cứu hai cô gái bị nước cuốn.

Ông nghiêng người ra phía trước, hai bàn tay đưa lên, chạm mặt.

- Chết? miệng ông áp úng. Dane! Dane chết? Thằng bé tuyệt vời ấy... Nó không thể chết được! Dane... linh mục hoàn toàn... tất cả những gì tôi không thể có được... Nó có tất cả những gì tôi không có... Nó luôn luôn có được điều đó... Chúng tôi đều biết như thế... Tất cả chúng tôi đều không phải là những linh mục thật hoàn chỉnh. Chết rồi ư? ôi, Đức Chúa Trời nhân ái!

— Ông không có gì phải lo lắng về Đức Chúa Trời nhân ái của ông, Ralph ạ! Người phụ nữ có vẻ xa lạ ngồi trước mặt ông lên tiếng - ông có chuyện khác cần làm hơn. Tôi đến đây để yêu cầu sự giúp đỡ của ông... chứ không phải làm chứng cho sự đau xót. Trong suốt những giờ ngồi trên máy bay, tôi không ngừng lặp đi lặp lại những lời lẽ mà tôi sẽ phải nói để báo tin này cho ông... Tất cả những giờ phút ấy tôi không thể làm gì khác hơn là nhìn mây qua cửa kiếng. Dane đã chết rồi. Sau một thử thách ghê gớm như thế, tôi chẳng cần gì đến nỗi đau xót của ông.

Khi Ralph ngược đầu lên thì trái tim tưởng chừng như chết lịm và băng giá của Meggie giật nảy lên, se thắt lại. Đúng là gương mặt của Dane rồi nhưng sao lại hằn lên nét đau khổ.

- Anh có thể giúp được gì cho em, Meggie? Ông hỏi giọng đều đều, kìm chết xúc động để có thể trở lại với vai trò người chăm lo về mặt tinh thần.
- Hy Lạp đang sôi sục cách mạng. Người ta chôn Dane một nơi nào đó ở Greece mà tôi không biết, chôn lúc nào tôi cũng chẳng hay. Vì không thể liên lạc, nên người ta tưởng nó đơn độc trên cõi đời này. Tôi muốn người ta trả lại con cho tôi, Ralph. Tôi muốn người ta tìm Dane và đưa trở về nhà để nó được yên nghỉ trên mảnh đất Drogheda thân yêu. Tôi đã hứa với Justine rằng em của nó sẽ được chôn ở Drogheda và chắc chắn phải như thế, cho dù tôi buộc phải đi bằng đầu gối tìm kiếm Dane khắp các nghĩa trang ở Greece. Không bao giờ

tôi để cho nó nằm trong một ngôi mộ của người tu hành ở La Mã này. Không thể có chuyện đó ngày nào tôi còn thờ để đòi lấy sự hợp lý này. Nó phải về nhà thôi, Ralph ạ.

- Không ai tước đi quyền ấy của em, Meggie, ông nói dịu dàng, Giáo hội chỉ buộc Dane được yên nghỉ trên đất thánh. Anh cũng thế, anh muốn được nằm xuống ở Drogheda.

- Tôi không mất thời gì vì những chuyện thủ tục hợp pháp, Bà nói tiếp không thêm để ý đến câu trả lời của Ralph, Tôi không biết nói tiếng Hy Lạp và cũng chẳng có quyền hành hay ảnh hưởng gì tại đây. Do đó, tôi phải nhờ vào quyền hành và ảnh hưởng của ông. Hãy mang trả lại con trai cho tôi, Ralph.

- Em đừng quá lo lắng, Meggie, Dane sẽ được trả lại cho em, nhưng có lẽ phải mất một ít thời gian. Cánh tả đang cầm quyền ở Hy Lạp và hiện nay họ chống giáo hội gay gắt. Tuy nhiên anh không thiếu bạn bè ở đây và có thể giúp được. Em cứ để cho anh tiến hành ngay và đừng lo lắng nữa. Đây là chuyện liên quan đến Nhà thờ công giáo và người ta sẽ giao trả Dane cho chúng ta.

Ralph đưa tay định nắm dây kéo chuông để gọi linh mục bí thư, nhưng trước cái nhìn lạnh lùng của Meggie, ông ngừng tay lại.

- Ông không hiểu gì hết, Ralph. Tôi không yêu cầu ông cho tiến hành. Tôi muốn lấy lại con tôi... Không phải trong tuần lễ tới hay tháng tới, mà ngay tức khắc. Ông biết nói tiếng Hy Lạp cũng như có thể xin các giấy nhập cảnh cho ông và cho tôi một cách dễ dàng. Tôi muốn ông cùng đi với tôi sang Hy Lạp ngay và ông giúp tôi tìm lại con tôi.

Ánh mắt của Ralph chứa đựng nhiều tình cảm lẫn lộn: âu yếm, trắc ẩn, xúc động, xót xa. Trong ánh mắt ấy còn có cả sự tình táo.

- Meggie, anh thương con em như con của anh, nhưng anh không thể rời La Mã lúc này. Anh không được tự do hành động theo ý muốn của anh... Đáng lý em biết rõ điều đó hơn ai hết. Tình cảm của anh đối với em thế nào em đã rõ và dù nỗi đau khổ của anh có nặng trĩu đến đâu, anh vẫn không thể rời La Mã ngay giữa thời kỳ hội nghị! Hội đồng giám mục. Anh đang làm phụ tá cho Đức Thánh Cha.

Ngồi bật ra phía sau, bàng hoàng như bị xúc phạm, Meggie lắc đầu, nhếch miệng cười mỉm cay đắng như đang chứng kiến một trò hề. Nàng bắt đầu run lên, liếm môi như sắp lấy một quyết định rồi ngồi thẳng, ngay ngắn, cứng nhắc.

- Có thật ông thương con của tôi như nó là con của ông không, Ralph? Ông sẽ hành động ra sau nếu đó là con của chính ông? Có thể nào ông lại tiếp tục ngồi đây và nói với mẹ của nó rằng “không, tôi lấy làm tiếc; tôi không thể nào bỏ công việc được”. Ông có thể nói như thế với mẹ của con ông không?

Đôi mắt của Dane, nhưng thật thật ra không phải của Dane, nhìn bà, hốt hoảng, tràn đầy đau khổ, bất lực.

- Anh không có con, ông nói. Nhưng anh đã học ở con em rất nhiều điều như phải biết vượt qua những khó khăn tệ hại nhất và luôn hướng về Chúa bằng tấm lòng chân thật.

- Dane chính là con của ông, Meggie đột ngột nói.

Ralph nhìn bà bằng cái nhìn trống rỗng, nói hoảng hốt:

- Cái gì?

- Tôi muốn nói rằng Dane chính là con của anh. Khi em rời khỏi Matlock, em đã có thai, Dane là con của anh chứ không phải của Luke Ó Neill.

- Không thể... như thế được!

- Em không có ý định nói cho anh biết điều đó, ngay cả bây giờ em cũng chẳng muốn nói như thế đâu. Anh nghĩ em nói láo với anh chẳng? Để làm gì?

- ... Để tìm cách lấy lại Dane? Đúng thế. Ông nói bằng một giọng rất thấp.

Meggie bước tới, đứng trước Ralph. Giờ đây ông ta chỉ còn là một khối bất động trong chiếc ghế bành bọc gấm màu vàng rực. Meggie cầm đôi bàn tay gầy, nhẵn nhéo đặt vào tay mình, nghiêng mình xuống và hôn chiếc nhẫn, hơi thở làm mờ viên hồng ngọc.

- Ralph à! Trên tất cả những điều thiêng liêng nhất, em xin thề rằng Dane là con của anh. Nó không phải và không thể nào là con của Luke được. Em xin thề với anh điều đó. Em xin thề trên vong hồn của con chúng ta như thế.

Tiếng kêu rên siết của Ralph chẳng khác gì lời than vãn của một linh hồn vừa bước qua các cửa địa ngục. Ralph tuột khỏi chiếc ghế, buông người sụp xuống tấm thảm đỏ thẫm, ông khóc, gương mặt giấu trong hai cánh tay khoanh lại, những ngón tay bấu chặt vào tóc.

- Phải, anh cứ khóc đi! Meggie nói. Bây giờ anh đã biết rồi thì anh cứ khóc! Cũng đúng thôi, một trong những người thân nhất của Dane được nhỏ những giọt nước mắt cho con. Khóc đi, Ralph. Trong suốt hai mươi sáu năm, em đã có đứa con, con của anh; nhưng còn anh thì không hề hay biết nó là con của anh. Anh không

nhìn ra, anh không nhận ra nó là anh, là một nửa con người của anh! Khi mẹ em kéo Dane ra khỏi bụng em, mẹ đã biết ngay nó là con của anh, nhưng anh thì không hề biết. Bàn tay của anh, bàn chân của anh, gương mặt của anh, thân hình của anh. Chỉ có màu tóc là của em. Bây giờ thì anh đã hiểu rồi chứ? Khi em gọi Dane đến đây, em đã nói trong bức thư gọi anh: “*Cái gì em đã đánh cắp của anh, em xin trả lại cho anh*”. Anh còn nhớ chứ? Cả hai chúng ta đã ăn cắp Dane, anh ạ. Chúng ta đã ăn cắp cái mà anh đã hiến cho Chúa, do đó cả hai chúng ta phải trả giá mà thôi.

Meggie quay trở lại ngồi vào chiếc ghế của mình, khắc khổ, tàn nhẫn, nhìn khối đồ chói nằm rên rỉ dưới đất.
- Em đã yêu anh, Ralph, nhưng anh chưa bao giờ thuộc về em cả, tất cả những gì mà em có thể giành được ở anh. Em đã thề rằng anh sẽ không bao giờ biết được điều đó, rằng anh không bao giờ có khả năng lấy lại. Thế nhưng, nó đã tự nguyện về với anh, do chính ý muốn của nó. Nó coi anh như là hình ảnh của một linh mục lý tưởng. Em suýt nữa cười phì! Nhưng không đời nào em lại trao cho anh một thứ vũ khí bằng cách thú nhận với anh nó là con của anh, trừ khi sự việc đã xảy ra như thế này thì em mới thấy cần phải nói với anh điều đó mặc dù bây giờ cũng chẳng còn gì là quan trọng nữa. Dane không thuộc về ai trong hai chúng ta mà thuộc về Chúa.

Chương 41

Hồng Y De Bricassart thuê một chiếc máy bay riêng ở Athens; ông, Meggie và Justine đưa Dane về quê nhà, ở Drogheda. Những người sống ngồi im lặng, người chết lặng im nằm trong quan tài, không còn biết đòi hỏi gì ở cõi đời này nữa. Trong căn phòng âm đạm, Ralph trầm ngâm: “*Ta có bốn phận làm lễ và đọc kinh cầu hồn cho Dane, con của ta. Con ơi con là máu thịt của ba. Đúng thế, Meggie anh tin em; ngay khi anh vừa lấy lại hơi thở sau cơn xúc động, anh đã tin em; và anh sẽ tin mãi mãi dù em không nói lên lời thề dữ dội. Vittorio đã biết ngay lần đầu tiên ông gặp Dane. Fiona cũng thế, Anne Mueller cũng thế... Chỉ có anh... Dane ơi, ba nhớ lại tiếng cười của con sau bụi hồng khi ba gặp con lần đầu hồi con còn bé... Và đôi mắt ngược nhìn của con không hề khác đôi mắt của ba thời thơ ấu chút nào*”.

Ralph de Bricassart! Tại sao ông đứng yên, hãy mở miệng đi và nói thành lời, hãy ra lệnh cho đôi tay làm phép lành, hãy bắt giọng cho bài thánh ca dành cho người đã chết. Đó là con của ông, ông yêu nó hơn cả mẹ nó kia mà. Vâng, hơn cả mẹ nó nữa! Vì rằng nó chính là ông, là hiện thân của ông được đúc lại trong một khuôn hoàn hảo. In Nomine Patris, et Fillii, et Spiritus Sancti...

Nhà thờ riêng của gia đình Cleary đầy người. Tất cả những ai cần có mặt. Gia đình King, Ó Rourke, Havies, Pugh, Mac Queen, cùng những người sống chết với Drogheda. Hy vọng đã tàn, ánh sáng đã tắt. Linh mục Dane Ó Neill nằm đó trước bàn thờ, trong một quan tài hàn chì phủ hoa hồng. Tại sao hoa hồng luôn nở rộ vào mỗi dịp Ralph trở về Drogheda? Bây giờ là tháng mười, ngay giữa mùa thụ Hoa hồng sặc sỡ thật đúng lúc. Sanctus... Sanctus... Sanctus... Con phải nhớ Thánh của các vị Thánh đang ngự trị trong con. Dane của ba, con trai tuyệt vời của ba. Như thế này mà tốt hơn đây. Ba không muốn con đi theo con đường của ba chút nào, cũng chẳng muốn con đến nơi mà ba đã đến. Ba không biết điều gì đã khiến ba nói với con những lời lẽ này. Con không còn đi theo con đường mà ba đã đi, con chẳng bao giờ cần như thế cả Dane ạ. Cái mà ba phải mò mẫm kiếm tìm, con đã tìm thấy bằng bản năng. Người đau khổ không phải là con mà chính là ba và tất cả những người còn sống. Hãy thương xót họ và khi đến lượt họ, con hãy cứu giúp tất cả. Ite, Missa est... Requiescat in peace...

Đoàn người ra khỏi nhà thờ, đi qua một bãi cỏ và những hàng cây bạch đàn, hồ tiêu thẳng tắp nghĩa trang. Dane, con hãy yên giấc, chỉ có những người được Chúa chọn mới chết trẻ như con. Tại sao chúng ta lại đau xót? Con may mắn được sớm thoát khỏi cuộc sống mỗi một ngày Chính cuộc sống này mới là địa ngục; một bản án nô lệ suốt đời ở trần thế. Chúng ta phải chịu đựng sự đau khổ trong địa ngục này khi chúng ta còn sống là như thế. Ngày qua ngày, những người đến dự tang lễ lặng lẽ trở về nhà, họ tránh chạm mặt nhau. ánh mắt của Hồng Y De Bricassart có một lúc hướng về phía Meggie nhưng ông không đủ can đảm nhìn vào mặt nàng thêm lần nữa.

Justine thì đã vội vàng rời Drogheda để kịp lên máy bay đi Sydney và từ đó về Luân Đôn trong chuyến bay đêm. Tại sao Justine không bảo Rainer cùng đi theo mình? Nàng dự biết Rainer yêu nàng đến mức nào và anh thiết tha được ở bên nàng giữa những giây phút này như thế nào. Chính Hồng Y cũng quên mời Rainer cùng đi dù trước đó nhiều lần ông có dự tính. Đúng là đầu óc ông lúc ấy đã quá mệt mỏi. Những con người ở Drogheda thật lạ lùng, họ không muốn có nhiều người vây quanh giữa lúc buồn khổ, họ thích đổi diện một mình với nỗi thương đau. Sau buổi ăn chiều mà ai cũng tỏ ra lạnh nhạt, chỉ còn Fiona và Meggie ngồi với Hồng Y trong phòng khách. Không ai nói một lời. Chiếc đồng hồ mạ vàng nằm trên lò sưởi cầm thạch buồng từng tiếng tích tắc nghe vang to khủng khiếp. Và ở phòng kế bên, từ bức họa chân dung treo trên cao, Mary Carson nhìn trừng mắt như thách thức bà ngoại Fiona.

Fiona và Meggie ngồi cùng một tư thế trên ghế sofa hai mẹ con dựa vai vào nhau. Hồng Y đọc lại trong trí nhớ của mình hình như chưa lần nào thấy hai người gần gũi với nhau như thế. Nhưng cả hai người không ai nói với ai một lời nào và cũng không nhìn nhau. Mắt của họ cũng không hướng về ông. Ông đã tìm hiểu mình đã phạm tội gì: Kiêu ngạo, tham vọng, phần nào đó thiếu sự thận trọng. Và tình yêu của ông dành cho Meggie đã sinh sôi nảy nở trên đồng bầy nhảy ấy! Và lại ông chưa bao giờ biết đến sự đấng quang của mối tình đó. Sự việc đã khác hơn biết mấy nếu ông biết ông biết được Dane là con của ông? Có thể ông sẽ yêu con người đặc biệt ấy nhiều hơn. Biết đâu ông sẽ đi theo một con đường khác nếu ông hiểu rõ chuyện con trai của ông? Đúng thế! Con tim của ông đã hét lên. Không! Nhưng ngay khi đó thì lý trí lại chế giễu ông. Ông tự trách mình ngu ngốc! Ralph ạ. Đáng lý mà phải biết Meggie không đời nào trở lại với Luke. Mà phải biết ngay Dane là con của ai. Nàng tự hào về nó vô cùng! Đó là tất cả những gì mà nàng đã giành được ở mà, đó là điều mà nàng đã nói với mà ở La Mã. Hay lắm, Meggie à, với Dane em đã đạt được điều tốt đẹp nhất. Ralph, tại sao mà đui mù đến nỗi không nhận ra ngay vào lúc Dane gặp mà, khi Dane thành người lớn, nếu trước mà chưa nhận ra. Nàng đã chờ đợi mà gặp mặt con; nàng nóng lòng chờ đợi. Phải chi mà hiểu được điều đó thì Meggie đã quì dưới chân mà. Nhưng mà có mắt mà như mù. Mà không chịu nhìn.

Trong căn phòng đầy ắp những tiếng nói the thé, rù rì đồng hồ quả lắc vang lên từng tiếng theo nhịp đập của tim ông. Rồi tiếng tim đập tách ra. Meggie và Fiona đứng dậy mà như bơi trong không khí, gương mặt hốt hoảng, chìm đắm trong một thứ sương mù bồng bềnh. Cổ họng phát ra những lời mà ông không nghe được.

- Aaaaaaa! ông kêu lên một tiếng. Và ông đã hiểu. Ông chỉ thoáng nghe đau, vì rằng tất cả sự chú ý của ông đều tập trung vào hai cánh tay của Meggie đang ôm lấy ông, đến cách ông ngả đầu vào nàng như thế nào. Tuy nhiên, cuối cùng ông đã cố quay đầu lại cho đến khi gặp đôi mắt nâu của Meggie; rồi ông nhìn nàng. Ông định nói với nàng hãy tha thứ cho anh thì nhận ra nàng đã tha thứ cho ông từ lâu rồi. Nàng biết rằng nàng đã chiếm đoạt được ở ông phần tốt đẹp nhất. Ông mong được nói lên những câu thật hoàn chỉnh để nàng vĩnh viễn được an ủi. Nhưng đồng thời ông cũng không nhận ra rằng ngay chuyện này với nàng cũng không cần thiết. Dù cho gánh nặng có thể nào đi nữa, nàng cũng chịu đựng được. Nàng có thể chịu đựng bất cứ cái gì. Bất cứ cái gì! Và như thế ông nhắm mắt lại, lịm dần và buông xuôi, tìm kiếm một lần cuối cùng sự quên lãng ở Meggie.

.....

Ngồi trong phòng làm việc ở Bonn, trước tách cà phê buổi sáng, Rainer đọc thấy tin Hồng Y De Bricassart mất trên một tờ báo. Cuộc khủng hoảng chính trị mấy tuần qua đã bớt gay gắt cho nên Rainer tự cho phép mình được hưởng vài giây phút thoải mái, lòng hân hoan với ý nghĩ sắp sửa gặp lại Justine, hoàn toàn không có chút lo ngại gì về sự im lặng của nàng. Nhưng khi anh hay tin Hồng Y chết, đầu óc của Rainer không còn nghĩ đến Justine chút nào nữa. Rainer cấp tốc bay đến La Mã. Qua Hồng Y Di Contini Verchese, Rainer biết mọi chuyện. Ông bàng hoàng đến nỗi phải tự hỏi tại sao Justine không báo tin cho ông hay.

- Ralph đã tìm tôi và hỏi tôi có biết Dane là con của ông ta hay không, Hồng Y thuật lại bằng một giọng điệu dằn, tay vuốt ve con mèo cái Natasha
- Và Đức Cha đã trả lời như thế nào?
- Tôi nói với ông ấy là tôi linh cảm điều đó. Tôi không thể nói gì thêm. Thật là kinh hãi đối với ông ấy. Tôi đã khóc khi nhìn thấy nét mặt rã rời của ông. Ý của Chúa đã được thực hiện. Tôi nghĩ rằng Ralph là một trong những con người ray rứt nhất mà tôi được biết. Trong cái chết, ông ấy sẽ tìm thấy sự bình an mà khi sống ông đã kiếm tìm vô cùng.

Khi trở về Bonn, Rainer thấy sẵn trên bàn làm việc của mình một thư khẩn của Justine và một bưu kiện bảo đảm do thừa phát lại của Ralph gửi đến. Ông mở bưu kiện trước và được biết qua nội dung di chúc của Ralph, từ nay ông phải đảm trách thêm việc điều hành hãng Michar Limited và Drogheda. Ralph đã trao vào tay Rainer trách nhiệm bảo đảm tương lai vật chất của Meggie Ó Neill và dòng họ Cleary của bà. Đặt bưu kiện qua một bên, ông bắt đầu mở thư của Justine. Thư khô khan, không có một dòng tình cảm xã giao. ...

Anh không thể tưởng tượng được tôi vui sướng như thế nào về việc chúng ta không liên lạc với nhau hai tuần qua, vì rằng có anh bên cạnh là tôi không thể chịu được. Trong lúc này, mỗi khi tôi nghĩ về anh, tôi cảm ơn Trời rằng anh đã không hay biết chuyện gì đã xảy ra. Điều này có vẻ khó hiểu với anh, sự thật là tôi không muốn có anh bên cạnh tôi. Sự đau khổ? không có gì đẹp để để nhìn ngắm, Rain ạ, và nếu anh chứng kiến sự đau khổ của tôi, anh cũng không thể an ủi được điều gì đâu. Người ta có thể cho rằng nỗi bất hạnh này đã chứng tỏ tôi thương anh rất ít. Nếu tôi yêu anh thật sự, tự nhiên tôi đã quay về phía anh. Thế nhưng tôi nhận ra rằng tôi đã quay đi chỗ khác. Cho nên tôi thấy hay hơn cả là chúng ta hãy dừng lại ở đây một cách vĩnh viễn, Rain ạ. Tôi không có gì để cho anh và tôi cũng không muốn gì ở anh. Chuyện xảy ra đã cho tôi bài học về sự hiện diện của một người qui giá là như thế nào khi nó kéo dài suốt hai mươi sáu năm. Tôi không thể chịu đựng thêm lần nữa một sự thử thách như thế; và chính anh đã nói điều này, anh có nhớ không? Hôn nhân hoặc là không gì cả. Thì đấy, tôi chọn không gì cả. Mẹ tôi có cho biết ông Hồng Y gia đã chết vài tiếng đồng hồ sau khi tôi đi khỏi Drogheda. Thật lạ lùng, mẹ tôi rất đau xót về cái chết của ông ta. Không, mẹ tôi chẳng nói gì với tôi hết, nhưng tôi đoán điều ấy. Tôi không thể nào hiểu được tại sao mẹ tôi, Dane và anh lại thương ông ta đến thế. Phần tôi, tôi chẳng có chút cảm tình nào đối với ông ấy. Theo tôi ông ta là một kẻ giả dối. Đến bây giờ tôi vẫn nói thế cho dù ông ấy đã chết. Thế đấy. Tất cả đã được nói ra. Tôi rất thành thật Rain ạ. Tôi đã quyết định, tôi không cần gì ở anh cả. Anh hãy giữ gìn sức khỏe.

Chương 42

Tên Justine được ký với nét chữ rất sắc, bằng cây bút mới mực đen, ngòi mềm. Khi Rainer tặng nàng cây bút này, Justine đã rất vui. Rainer nghĩ rằng cái chết của Dane đã cắt ngang tình cảm vừa khơi dậy ở Justine, ông cảm thấy hết sức buồn khổ. Dầu vậy, trong tuần ông vẫn lên máy bay đi Luân Đôn, không phải để gặp Justine mặc dù ông vẫn nhìn thấy nàng. Trên sân khấu, Justine đóng vai người vợ yêu dấu của Morr, nàng Desdemona. Thật tuyệt vời. Ông không thể làm gì hơn, nghệ thuật đã mang đến cho Justine tất cả. Như thế cũng hay Justine, em là một cô bé tốt bụng. Em hãy dành cho sân khấu tất cả những gì đang có trong em. Phần Justine vẫn nghĩ do những ham muốn riêng, nàng đã để Dane đi Hy Lạp một mình, trong khi đó nếu nàng cùng đi thì có thể Dane đã không chết. Không thể nào nhìn các sự việc dưới một góc cạnh khác. Dane đã chết vì sự đam mê ích kỷ của nàng dành cho Rainer.

Thế rồi ngày tháng trôi qua. Một năm, hai năm. Desdemona, Ophelia, Portia, Cleopatra. Có hai lần, Justine định đi Drogheda trong đó lần thứ nhì, nàng đã lấy vé máy bay. Mỗi lần như thế, giờ chót đều có một lý do cực kỳ quan trọng ngăn trở nàng lên đường, nhưng trong tận đáy lòng, Justine dự biết nguyên nhân chính lại khác, một sự pha trộn giữa mặc cảm tội lỗi và sự hèn nhát. Rất đơn giản, Justine không có can đảm nhìn mặt mẹ. Nếu bà gặp lại nàng, tất cả cái chuyện đau thương ấy lại sẽ hiện ra với bao nhiêu buồn thảm và lại sẽ nổ bùng. Những người ở Drogheda, nhất là mẹ nàng, cần biết rõ rằng ít nhất Justine vẫn mạnh khỏe, rằng Justine đã vượt qua thử thách mà không gặp nhiều khó khăn. Như thế, ở xa Drogheda vẫn tốt hơn. Tốt hơn rất nhiều.

Chương 43

Meggie giật mình nhận ra mình vừa buông tiếng thở dài, bà liền nén lại. Nếu không bị đau nhức các khớp xương bà đã thẳng yên ngựa và cười một vòng qua các bãi chăn. Hôm nay, chỉ mới nghĩ đến chuyện ấy thôi

bà đã cảm thấy mỗi mệt. Bà nghe tiếng ô tô dừng lại, tiếp đó là những tiếng thì thầm, giọng nói cao vút của mẹ và tiếng bước chân. Không phải Justine, vậy có ích gì?

- Meggie, Fiona xuất hiện ở hiên nhà, lên tiếng, Chúng ta có khách. Con vào nhà chứ? Khách là một người đàn ông sang trọng, tuổi tráng niên, trông trẻ hơn so với cái vẻ bên ngoài. Ông ta cũng là loại người nghị lực và tự tin giống như Ralph.

- Meggie, mẹ giới thiệu với con đây là ông Rainer Hartheim. Fiona nói và đứng bên cạnh chiếc ghế của Meggie.

- à! Meggie vô tình kêu lên vì bất ngờ trước dáng dấp của Rainer mà trước đây Justine thường nhắc tới trong thư. Xin mời ông Hartheim ngồi.

Meggie kịp quay về với bản tính hiếu khách vốn có. Còn Rainer thì nhìn bà với vẻ ngạc nhiên.

- Thưa bà, tôi nhận ra một điều là Justine không giống bà chút nào cả.

- Đúng thế. Fiona đứng lên nói, Meggie, con hãy tiếp chuyện với ông Hartheim. Ông ấy có nói với mẹ là muốn gặp riêng con, muốn dùng trà con cứ gọi mẹ.

Nói xong bà ra khỏi phòng. Meggie không nhìn thẳng vào Rainer, nói hơi lơ đãng:

- ông là người bạn Đức của Justine chứ gì?

- Thưa bà Ó Neill, bà cứ gọi tôi Rainer, ông đề nghị, Tôi không có việc gì phải giải quyết ở úc cả, nhưng không vì thế mà tôi không có lý do chính đáng để ghé thăm nơi này. Tôi mong muốn được gặp bà.

- Gặp tôi? Gặp tôi à? Bà ngạc nhiên hỏi. Các anh tôi nhắc đến ông, các anh ấy bảo rằng ông đã đối xử rất tốt khi họ đến La Mã để dự lễ thụ phong linh mục của Dane. Tôi mong ông ở lại đây chơi vài ngày, như thế các anh tôi có dịp gặp được ông.

- Tôi rất sẵn sàng, thưa bà Ó Neill, ông trả lời bình thản.

Mặc dù lớn tuổi, tóc đã bạc một phần nhưng Meggie vẫn còn rất đẹp, Rainer thầm nghĩ khi bà quay về hướng anh ta với cái nhìn lễ độ

- Justine thế nào? Bà hỏi.

- Rất tiếc là tôi không được biết thưa bà. Lần sau cùng tôi gặp Justine lúc Dane mất.

Bà không tỏ vẻ ngạc nhiên chút nào.

- Tôi cũng thế, tôi không gặp lại Justine từ sau ngày chôn cất Dane, bà thở dài. Nhiều lúc tôi hy vọng nó sẽ trở về nhà nhưng rồi tôi lại nghĩ phải chăng đó chỉ là ảo tưởng. Drogheda bây giờ giống như một viện dưỡng lão nên chúng tôi cần dòng máu trẻ. Justine là dòng máu trẻ duy nhất còn lại của chúng tôi.

Sự thương hại không còn thấy trên gương mặt của Rainer, ông ta ngồi chồm ra phía trước, mắt sáng lên.

- Bà nói về Justine làm tôi có cảm tưởng như Justine thuộc về Drogheda cả thể xác lẫn tâm hồn, giọng Rainer nghiêm lại, tôi cho rằng điều đó hoàn toàn không đúng.

- Tôi cho rằng ông không có quyền đánh giá Justine thế này, thế kia. Bà giận dữ. Ông cũng vừa nói với tôi rằng từ khi Dane mất, ông đã không gặp lại Justine và như thế đã hai năm kia mà.

- Tôi đến gặp bà vì Justine cần sự giúp đỡ của bà mặc dù cô ấy không hề thẳng thắn nói với bà như thế - ông giải thích - Nhưng theo tôi bà nên thuyết phục cô ấy tập trung nghị lực để có thể tiếp tục sống... không phải ở nơi này, mà sống một cuộc đời riêng không dính dáng gì đến Drogheda.

Rainer ngả người vào lưng ghế, chân gác chéo, đốt một điếu thuốc khác rồi nói tiếp:

- Justine đã tự hành hạ mình với những lý do không đúng. Nếu có ai đó làm cho cô ấy hiểu ra vấn đề thì người đó là bà. Nhưng tôi cũng xin phép nói với bà rằng nếu bà không giải tỏa được nỗi ám ảnh ở Justine thì cô ấy sẽ không bao giờ trở về sống ở Drogheda cả, còn nếu ngược lại cứ để Justine như thế này thì rất có thể cuối cùng nàng sẽ trở về và vĩnh viễn ở lại đây.

Một giây im lặng, Rainer nói:

- Đời sống sân khấu không đủ cho một phụ nữ như Justine. Đến một ngày rất gần cô ấy sẽ nhận ra điều đó, lúc bấy giờ Justine sẽ chọn lựa... hoặc là gia đình và Drogheda, hoặc là tôi. Nhưng tôi dám đoán chắc những người chung quanh vẫn không mang lại được cho Justine một cuộc sống có ý nghĩa, thưa bà Ó Neill. Nếu cô ấy chọn tôi, cô ấy có thể theo đuổi sự nghiệp sân khấu, đó là điều quý nhất mà Drogheda không thể mang lại cho Justine. Tôi đến đây để yêu cầu bà bảo đảm dùm một chuyện là Justine sẽ chọn tôi. Lời lẽ của tôi nghe có vẻ tàn nhẫn, chẳng qua vì tôi cần cô ấy hơn bà cần cô ấy rất nhiều.

Meggie đứng lên kéo dây chuông gọi mang trà ra mời khách.

- ông Hartheim, ông đánh giá quá cao ảnh hưởng của tôi đối với con gái tôi. Justine không bao giờ chú ý tới những lời căn dặn cũng như chẳng bao giờ chịu theo ý muốn của tôi.

- Tôi biết rõ bà có khả năng làm cô ấy xiêu lòng nếu bà muốn. Tôi chỉ yêu cầu bà suy nghĩ về những điều tôi vừa trình bày. Xin bà chớ vội cũng không có gì gấp, tôi kiên trì chờ đợi được.

Trong một tuần ở Drogheda, Rainer không bao giờ gợi lại vấn đề này nữa, Meggie cũng thế. Khi hay tin Rainer đến đây, các anh của Meggie đều vội vàng rời bãi chôn về nhà. Ngay cả Fiona cũng có cảm tình với Rainer. Bề ngoài cư xử rất lễ độ thế nhưng trong lòng Meggie không thể không nghĩ đến những gì mà Rainer đã nói, nhiều lần bà đắn đo về sự chọn lựa mà Rainer đã đề nghị. Từ lâu nay bà đã bỏ ý định nuôi hy vọng một ngày nào đó Justine trở về, thế mà bây giờ người đàn ông này lại cam đoan dứt khoát với bà rằng Drogheda có thể chứng kiến sự trở về của Justine. Điều băn khoăn nhất của Meggie là không biết hạnh phúc của Justine sau này tùy thuộc vào người đàn ông này đến mức nào.

Khi Meggie lái xe đưa Rainer ra sân bay, bà nói:

- Tôi nghĩ rằng trước sau gì ông cũng gặp Justine. Lúc ấy, tôi mong rằng ông sẽ không nói với con gái tôi về chuyến ghé thăm Drogheda của ông.
- Tôi sẽ làm theo ý bà, ông đáp. Tôi chỉ yêu cầu bà suy nghĩ cho về những điều tôi đã nói, nhưng không cần vội vã gì.

Giữa tháng tư, hai năm rưỡi sau cái chết của Dane, Justine cảm thấy ray rứt bởi một sự thèm khát không thể cưỡng lại là được thấy cái gì đó khác hơn là những dãy nhà và một dòng người buồn tẻ. Vào một ngày nắng đẹp đột nhiên thành phố trở nên hết sức ngọt ngào Justine liền lên tàu hỏa để đến công viên Kew. Hôm nay là ngày thứ ba, nàng mặc tình hưởng cái đẹp trong sự yên tĩnh. Tất nhiên Justine rất quen thuộc công viên này. Bất cứ người nào đến đây đều tràn đầy những niềm vui thích với vô số những vườn hoa. Kew tỏa ra một sức quyến rũ riêng.

Giữa cái khung cảnh ấy, Rainer xuất hiện với chiếc áo khoác bằng da, tóc lóng lánh như sắc bạc dưới ánh nắng.

- Coi chừng em bị đau lưng, Rainer vừa nói vừa cởi chiếc áo khoác trải xuống cỏ để hai người có thể ngồi.
- Làm sao anh tìm được em ở đây? Justine hỏi.
- Bà Kelly cho anh biết em đã đi Kew. Anh chỉ cần đến đây và lang thang khi nào gặp em thì thôi.
- Và có lẽ anh chờ đợi em sẽ nhảy tới ôm cổ anh phải không?
- Em có ý định ấy à?

- Anh vẫn thế, không thay đổi phải không Rain? Anh luôn trả lời câu hỏi của em bằng một câu hỏi khác.

Không, em chẳng hề cảm nhận nổi vui sướng đặc biệt nào khi gặp anh. Em tưởng rằng anh đã vĩnh viễn rút vào ngôi nhà lâu của anh rồi.

- Một anh chàng lì lợm như anh đâu có thể rút lui dễ dàng như thế. Em thế nào?
- Mạnh khỏe.

Rainer nằm dài trên chiếc áo khoác, hai tay kéo lên đặt dưới đầu, mỉm cười một cách lười biếng.

- Em bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? Ba mươi? Trong bộ quần áo ghê khiếp này trông em giống như một cô học trò ăn mặc lôi thôi. Nếu vì lý do nào đó em không cần anh trong cuộc đời thì ít ra anh cũng còn là người cần thiết, có thể góp ý cho em ăn mặc đẹp hơn.

Nàng cười.

- Em nhìn nhận vào thời kỳ mà bất cứ lúc nào anh cũng có thể xuất hiện, em rất chăm sóc bề ngoài.

Justine ngồi tụt xuống thấp, nghiêng người qua một bên, mặt nàng sát vào mặt Rainer, mỉm cười:

- ôi! Thật là sung sướng được gặp lại anh.

Từ ngày Hồng Y Di Contini Verchese qua đời, Rainer gần như không đến La Mã nữa. Anh thích đi Luân Đôn hơn mỗi khi có dịp. Lúc đầu, Justine tỏ ra hân hoan và bằng lòng với tình bạn mà Rainer mang lại, nhưng ngày tháng trôi qua, khi Rainer vẫn không biểu lộ chút tình cảm yêu thương thì sự phẫn nộ của Justine ngày càng trở nên nặng nề như một thứ ám ảnh. Mấy tháng sau khi Dane chết, Justine phải cưỡng lại sự thèm muốn đến với Rainer. Nàng không thể làm việc đó khi hình ảnh em trai của mình làm mờ nhạt gương mặt của Rainer. Nhưng bây giờ Rainer đã trở lại, mọi chuyện đều khác. Nàng nóng lòng muốn hỏi Rainer còn nhớ gì không những giây phút âu yếm giữa hai người. Làm sao Rainer có thể quên được? Ảo tưởng. Rõ ràng Rainer không muốn quay trở lại quãng thời gian êm đẹp của hai người. Ông chỉ muốn xem Justine như một người bạn gái thân thiết mà thôi. Cũng được. Đó là điều Justine mong muốn, nhưng... liệu anh ta có quên được mình không? không thể quên được đâu. Mà thôi cũng mặc nếu anh ta đã quên!

Mẹ nàng rất ít viết thư cho nàng. Có chuyện gì xảy ra ở Drogheda không nhỉ? Mẹ đang giấu những nỗi buồn phiền cay đắng? Bà ngoại đau nặng? Hay là một trong những người cậu đã không còn hoặc chính mẹ? Lạy Chúa, xin đừng để xảy ra chuyện gì không hay cho mẹ! Đã ba năm rồi nàng chưa gặp một ai từ Drogheda đến và biết bao nhiêu biến cố có thể xảy ra trong ba năm dù riêng Justine thì chẳng có gì mới mẻ cả. Cuộc sống của nàng như bị ngưng trệ, buồn tẻ, nhưng nàng không nghĩ rằng nó cũng như thế với những người khác.

Thời gian sau này, Rainer đi lại dễ dàng giữa Bonn và nước Anh. Không thể chối cãi, dù Rainer có máy bay riêng nhưng đi đứng như thế cũng mệt nhọc lắm chứ.

- Tối nay trông em trầm lặng quá, có gì buồn phiền phải không?

Trong buổi ăn tối tại một khách sạn, Rainer đã hỏi Justine như thế.

- Không, em chẳng có gì phải buồn phiền. Nói cho đúng chỉ là một chuyện vớ vẩn. Mẹ và em hàng tuần không viết thư cho nhau nữa... Hai mẹ con rất lâu không gặp nhau và bây giờ không có chuyện gì để nói với nhau... Vậy mà hôm nay, em vừa nhận một lá thư lạ lùng của mẹ gửi, mẹ hoàn toàn khác xưa.

Rainer cảm thấy tim mình thất lại. Đúng là Meggie đã kéo dài thời gian để suy nghĩ, ông linh cảm Meggie đã quyết định ra tay, nhưng không phải để ủng hộ ông. Bà bắt đầu cô lập Justine để rồi đưa nàng trở về Drogheda, bảo đảm cho dòng họ Ó Neill tồn tại mãi mãi. Rainer kín đáo đưa tay xuống dưới bàn để nắm bàn tay Justine. Cử chỉ già dặn ấy rất hợp với nàng, ông nghĩ thầm. Nàng đẹp hơn bao giờ hết dù chiếc áo dài xấu không thể tưởng tượng được. Những lần nhìn li ti mang lại nét nghiêm trang rất cần cho gương mặt trẻ con ấy và cho cả tánh tình luôn thái quá của Justine. Nhưng có điều gì khác nhau giữa sự già dặn bề ngoài và những thay đổi bên trong. Khó mà biết được và chính nàng cũng không tự trả lời điều đó.

- Justine, mẹ của em cảm thấy đơn độc, ông nói và tự ngăn chặn đường tháo lui cho mình.

- Vâng, có thể như thế, Justine nhún mày nói thì thầm

- Nhưng em không thể không nghĩ rằng có điều gì khác ở mẹ. Vì dù sao, mẹ đã cô đơn trong nhiều năm qua. Thế thì tại sao bỗng nhiên mẹ thay đổi. Em không thể nào giải thích được điều này Rainer ạ, vì thế mà em rất lo.

- Mẹ đã lớn tuổi rồi, hình như em quên điều đó. Bây giờ mẹ em không thể chịu đựng được nhiều điều mà trước đây mẹ đã từng chịu đựng. Justine, cách đây ba năm, bà mất đứa con trai duy nhất. Phải chăng em cho rằng khoảng thời gian ấy sẽ làm vơi đi nỗi đau xót. Anh lại nghĩ ngược lại. Dane đã nằm xuống và bây giờ buộc bà phải nghĩ rằng em sẽ không ra đi. Thật ra thì em chẳng hề thăm viếng bà.

Justine nhắm mắt lại.

- Em sẽ đi thăm mẹ. Rainer ạ, em sẽ đi! Em hứa với anh em sẽ đi thăm mẹ và chắc là gần đây thôi! Anh có lý, tất nhiên. Anh luôn có lý. Lâu nay em không nghĩ Drogheda có thể làm cho em thiếu vắng nhưng nhớ, nhưng gần đây em có cảm giác nó trở thành thân yêu hơn với em chẳng khác gì em là một phần của nó, dù sao đi nữa...

Đột ngột, Rainer nhìn đồng hồ, nhếch miệng cười như hồi tiếc điều gì đó.

- Anh rất tiếc phải để em về một mình tối nay vì trong một tiếng đồng hồ nữa, anh có hẹn với một con người hào hoa phong nhã rất quan trọng ở một nơi bí mật. Fritz, tài xế của anh sẽ lái xe cho anh đi. Fritz đã ba lần được các cơ quan an ninh sát hạch.

- Anh đừng nói nữa và đưa ngay chiếc áo khoác cho em! Nàng nói lớn vui vẻ cố che giấu nỗi đau trong lòng. Bây giờ em hiểu rồi! Em thì có thể vớt cho bất cứ tài xế tắc xi nào cũng được, còn anh thì không thể làm như thế với tương lai của thị trường chung, phải không? Thế thì em sẽ cho anh thấy em không cần xe tắc xi mà cũng cóc cần anh chàng Fritz được chứng nhận bởi các cơ quan an ninh tình báo, em sẽ tự đi xe điện ngầm về nhà. Còn sớm chán.

Rainer vẫn còn nắm mấy ngón tay nhỏ bé của Justine. Đột nhiên nàng kéo tay Rainer áp lên môi rồi hôn thật nhẹ.

- ôi! Rainer, em không biết sẽ làm gì khi thiếu vắng anh!

ông đứng lên rút tay vào túi quần rồi đi vòng qua bàn ăn và vịn lưng ghế của Justine.

- Anh là người bạn thân thiết của em, Rainer nói. Bạn bè là như thế, chúng ta không thể thiếu nhau được.

Chia tay Rainer, Justine trở về phòng trọ của mình với tâm trạng trầm lặng sau đó tỏ ra chán nản, xuống tinh thần. Tối nay, gặp Rainer, cả hai đi sâu vào chuyện riêng tư nhiều hơn mọi khi dù không có chuyện gì ra chuyện gì, ngoại trừ việc Rainer nghĩ rằng mẹ nàng già rồi đang rất cô độc và theo ông, nàng nên về Drogheda. Anh ấy đề cập đến một cuộc thăm viếng, nhưng phải chăng như thế là anh ấy muốn nói đến một sự trở về vĩnh viễn. Thái độ của anh ấy cho thấy xưa kia tình cảm của Rainer đối với nàng như thế nào, thì đó

cũng chỉ là những gì thuộc về quá khứ. Rõ ràng, anh ấy không muốn làm sống lại những tình cảm đó. Nhưng, thế thì tại sao chín tháng trước đây anh ấy xuất hiện lại trong cuộc đời nàng làm gì? Có phải vì thương hại? Vì cảm thấy phải lay động nàng để nàng chịu trở về với mẹ hay là anh ấy đã hứa điều đó với Dane? Rainer rất thương Dane, làm sao biết được họ đã nói gì với nhau lúc vắng nàng. Biết đâu Dane đã nhờ Rainer trông chừng nàng và nay anh thấy thực hiện lời hứa? Đúng, có thể đó là câu trả lời. Tất cả những ý tưởng lẫn lộn làm Justine rơi nước mắt; nàng khóc một cách đau xót, sau đó nén xuống được và tự trách móc sự ngu ngốc của mình.

Nằm lăn qua lăn lại vẫn không ngủ được, lấy sách ra đọc vẫn thế. Khi ánh sáng yếu ớt và buồn tẻ của bình minh xuyên qua rèm cửa sổ, Justine ngồi vào bàn viết, lòng tê tái, nghe xa xa tiếng động cơ qua lại, cảm nhận với đủ tất cả giác quan sự ẩm ướt, vắng lạnh của buổi sáng sớm như thế. Đột nhiên, ý nghĩ trở về Drogheda nghe như tuyệt vời, trong lành và dịu dàng. Justine cầm lấy một trong những cây viết màu đen và bắt đầu những dòng thư cho mẹ, nước mắt khô dần.

Con rất mong mẹ hiểu tại sao con không trở về nhà từ khi Dane mất, nhưng dù cho mẹ có suy nghĩ gì đi nữa, con biết mẹ sẽ rất vui lòng khi hay tin con có ý định cuộc lại sự vắng mặt ấy bằng cách trở về nhà vĩnh viễn. Vâng, mẹ đọc đúng thế. Con sẽ trở về nhà thật sự. Mẹ ơi, mẹ có lý. Đã đến lúc con cảm thấy thiếu Drogheda. Lâu nay con muốn bay bằng chính đôi cánh của con và con đã nhận ra rằng cũng chẳng đi đến đâu. Lê gót từ sân khấu này sang sân khấu khác trong suốt tháng năm còn lại của cuộc đời để làm gì? Ở đây có gì cho con người sân khấu? Con cần một cái gì chắc chắn, thường xuyên, lâu dài hơn, cho nên con sẽ trở về Drogheda, nơi đây sẽ cho con tất cả những thứ đó. Không còn những giấc mơ mây khói nữa. Biết đâu? Có thể con sẽ chọn Boy King nếu anh chàng đó còn muốn cưới con. Cuối cùng cuộc đời con sẽ có một ý nghĩa, thí dụ cho ra đời cả một bộ lạc nhóc con rừng rú của miền Tây Bắc.

Con mỗi một rồi, thưa mẹ, mỗi một đến mức con không biết nói gì và còn có thể tâm tình với mẹ những gì con cảm nhận được hay không. Tóm lại, con sẽ đề cập vấn đề này một dịp khác. Những buổi trình diễn Lady Macbeth đã kết thúc và con chưa ký lại hợp đồng nào cho mùa tới. Như vậy nếu con chào từ biệt sân khấu sẽ không ai buồn phiền. Luân Đôn đầy rẫy những diễn viên như con. Ông bầu Clyde có thể tìm người thay con trong vài phút, còn mẹ thì không thể thay con được. Con rất ân hận là phải chờ đến tuổi ba mươi mới hiểu điều đó. Nếu Rain không giúp cho con thấy rõ con hơn thì chắc con phải chờ một thời gian khá lâu nữa; nhưng anh ấy là người có trực giác mạnh dù chưa biết mẹ nhưng hình như anh ấy hiểu mẹ hơn cả con. Tất nhiên, người ta cho rằng khán giả vẫn thấy rõ toàn cảnh của một vở diễn hơn là diễn viên. Điều này đúng với anh ấy, nhưng con phát chán thấy anh ấy đứng từ trên cao để giám sát cuộc đời con. Hầu như anh ta tự cho rằng mình mắc nợ đối với Dane hoặc muốn giữ lời hứa vì Dane. Thế là anh ấy làm cho con bực mình vì luôn xuất hiện trong cuộc sống của con. Thế nhưng cuối cùng cũng lạ, con hiểu ngược lại rằng chính con mới là người quấy rầy anh ấy. Nếu con trở về Drogheda thì món nợ và lời hứa của anh ấy coi như được xóa đi, phải không mẹ? Dù sao anh ấy cũng sẽ vui vì con đã tránh cho anh ấy phải đi lại bằng máy bay liên tục. Ngay khi chuẩn bị xong xuôi, con sẽ viết thư cho mẹ lần nữa để báo cho mẹ biết ngày con về. Trong khi chờ đợi, mẹ hãy nhớ đến cách yêu thương quái đản của con đối với mẹ.

Hay tin này, ông bầu Clyde hét lên, phản đối lung tung, còn bà Kelly, người giúp việc cho Justine từ những ngày đầu nàng đến Luân Đôn, thì buồn khổ trông đến tội nghiệp. Bà hy vọng sẽ có ai đó gọi điện thoại đến để thuyết phục Justine đổi ý. Giữa bao nhiêu xáo động ấy, một người có quyền lực với Justine gọi điện thoại đến. Không phải để thuyết phục nàng đổi ý. Rain không hề biết sự ra đi của Justine, mà chỉ nhờ nàng đến đóng vai chủ nhà cho một buổi cơm tối tổ chức tại nhà ông ở Park Lane. Buổi tối thú vị hơn sự mong mỏi của Justine. Nhà của Rainer đẹp thật, còn ông thì hết sức vui vẻ và Justine được chia sẻ niềm vui ấy.

- Em đã nói cho anh biết em sẽ trở về sống ở Drogheda vĩnh viễn chưa? Nàng hỏi đột ngột.

Rainer rút điều thuốc từ trong hộp, hai bàn tay rắn chắc và động tác dứt khoát.

- Em thưa biết là em không hề nói gì với anh cả kia mà.

- Thế thì em vừa thông báo với anh rồi đó.

- Em đã lấy quyết định ấy lúc nào?

- Cách đây năm ngày. Em hy vọng có thể lên đường vào cuối tuần. Em nôn nóng vô cùng.

- Anh thấy được điều đó.

- Phải chăng đó là tất cả những gì anh thấy cần nói với em?

- Anh có thể nói gì khác hơn ngoài việc chúc em hạnh phúc dù em quyết định thế nào đi nữa. Ông nói một cách bình tĩnh đến nỗi Justine cảm thấy bị xúc phạm.

- Vậy em xin cảm ơn anh, nàng nói chậm rãi. Anh có thấy dễ chịu trước viễn ảnh đã lại bỏ được em không?
- Em không làm cho anh bối rối đâu Justine à. Ông trả đũa. Cuối tuần, em lên đường thật à? Em không để mất thời giờ chứ?
- Trẻ hơn nữa để làm gì anh?

- Cuối cùng con hy vọng rằng mình đã sắp xếp mọi chuyện thật tốt đẹp, Meggie nói với mẹ. Fiona nhìn con tán thành.

- Ô, đúng thế! Mẹ tin chắc như vậy. Với Justine điều phiền phức là nó không có khả năng quyết định một mình. Do đó chúng ta chẳng có chọn lựa nào khác ngoài việc quyết định thay cho Justine.
- Con không cảm thấy thích thú khi đóng vai những vị thánh can thiệp vào chuyện trần thế. Nhưng con biết được Justine thật sự muốn gì. Tuy nhiên, nếu con nói thẳng với Justine thì nó vẫn tìm cách quanh co.
- Đúng là tính tự phụ của dòng họ Cleary, Fiona nhận xét với một nụ cười nhẹ.
- Mẹ đừng noi thế, không chỉ có tính tự phụ của dòng họ Cleary mà còn có cả sự pha trộn với dòng Armstrong nữa.

Chiếc đồng hồ quả lắc cũ kỹ đánh nhịp rõ từng giây, bốn que đan bằng đồng mỗi của hai mẹ con vang lên những âm thanh lách tách nghe rất nhỏ.

- Mẹ ơi, mẹ thử nói cho con nghe... tại sao tinh thần của mẹ suy sụp thấy rõ sau cái chết của Dane nhưng trước đó mẹ lại chịu đựng được sự ra đi của ba, của Frank và Stuart?
  - Suy sụp tinh thần à?. Cái gì? Suy sụp à?
  - Có thể nói cái chết của Dane đã làm mẹ rã rời.
  - Tất cả những mất mát ấy đều làm mẹ rã rời cả, Meggie à. Có điều là hồi ba chết, đó là sự mất mát đầu tiên nhưng lúc ấy mẹ còn trẻ và còn đủ nghị lực để giấu kín nỗi đau thương, ngoài ra nhiều lý do khác nữa. Cũng như con bây giờ. Ralph là người đã biết mẹ đau đớn như thế nào trước cái chết của ba con và Stuart, lúc đó con còn nhỏ quá để nhận ra điều ấy. Mẹ rất thương Ralph, con biết không, ông ấy... khác hẳn mọi người. Cũng đặc biệt như Dane vậy.
  - Đúng thế thưa mẹ. Con không ngờ là mẹ nhận ra điều đó... con muốn nói về bản chất của hai người. Thật lạ, với con, mẹ vẫn là một nhân vật bí hiểm, nói đúng hơn là có quá nhiều điều con không hiểu mẹ.
  - Thật may mắn! Fiona reo lên, và nói với nụ cười đặc biệt vốn có, hai tay vẫn bất động. Bây giờ hãy trở lại những con cừu của chúng ta... Meggie, nếu con thành công đối với Justine, mẹ nghĩ rằng con sẽ hơn mẹ trong cách đối phó với những ưu phiền mà mẹ gặp phải. Mẹ đã không chịu làm như Ralph đã khuyên mẹ là hãy chăm sóc cho con. Mẹ cứ bầu víu mãi vào những kỷ niệm của mẹ và không có gì đáng quan tâm ngoài những kỷ niệm của mẹ. Nhưng với con thì con không có sự chọn lựa. Con không còn gì khác hơn là những kỷ niệm.
  - Những kỷ niệm nó sẽ trở thành niềm an ủi khi nỗi đau thương lắng xuống. Mẹ có thấy thế không? Con đã dựa vào Dane trong hai mươi sáu năm trời nhưng từ khi Dane mất, con luôn tự nhủ rằng chuyện xảy ra như thế là tốt hơn hết, như thế sẽ tránh cho Dane phải trải qua một thử thách khủng khiếp mà chưa chắc Dane có đủ sức để vượt qua Cũng như Frank, chắc thế. Có những số phận còn tệ hơn cái chết, mẹ và con, chúng ta đều biết điều đó.
  - Con không nói cay đắng chứ? Fiona hỏi.
  - Ô! Lúc đầu suy nghĩ của con cũng chua chát lắm, thế nhưng vì muốn cho tất cả được yên vui, con phải làm như không có gì.
- Fiona lại tiếp tục đan.
- Như thế này rồi chúng ta cũng sẽ ra đi, sẽ không còn ai, bà nói nhỏ nhẹ. Drogheda không còn nữa. ôi! rồi đây người ta sẽ dành cho nó một vài dòng trong cuốn lịch sử của vùng này. Và có thể một chàng thanh niên nào đó đến đây hỏi han những người có trí nhớ tốt để viết một cuốn sách về Drogheda, trang trại cuối cùng trong số những trang trại lớn còn lại ở miền New South Wales. Nhưng sẽ không có một ai hiểu được Drogheda thật sự như thế nào, vì rằng đó là điều không thể hiểu được. Phải những người cùng chung số phận mới hiểu được Drogheda thân yêu này.

Chương 44

Từ biệt Rainer bằng một lá thư giữa lúc lòng tan nát vì đau buồn và xúc động đó là việc quá dễ. Hơn nữa Justine cũng đã điền tiết lên và thích thú với ý nghĩ phải hành hạ cả hai, tôi đau khổ, thì anh cũng phải đau khổ đó là lẽ công bằng. Nhưng lần này, một lá thư từ biệt bình thường vẫn chưa đủ đối với Rainer. Như thế là phải cùng đi ăn tối ở một nhà hàng mà cả hai đều quen thuộc. Rainer không đề nghị gặp tại nhà anh ta ở Park Lane, điều đó tuy làm Justine thất vọng nhưng không làm cho nàng ngạc nhiên. Đúng rồi, anh ấy muốn cuộc chia tay có sự chứng kiến lạnh lùng của Fritz. Anh ấy không muốn có chuyện bất ngờ.

Đặc biệt tối nay, Justine chú ý ăn mặc theo sở thích của Rainer. Con quỷ ám lâu nay xúi giục Justine ăn mặc loè loẹt với màu vàng cam đã buông tha nàng. Vì Rain thích phong cách đơn giản, nên nàng mặc một chiếc robe dài chấm đất bằng loại vải lụa tím, cổ hẹp và tay dài. Một chiếc kiềng vàng uốn xoắn với những hạt trai và hồng ngọc, hai cổ tay mang hai chiếc vòng cùng màu. Nhưng tóc thì khủng khiếp, nàng cảm thấy thế. Tóc Justine không bao giờ chịu nằm ngay ngắn như ý thích của Rainer. Nàng trang điểm hơi đậm một chút để giấu đi nét mệt trên gương mặt. Thế là xong, với điều kiện anh ấy không nhìn quá gần.

- Em đã nhận được thư trả lời của mẹ chưa? Rainer hỏi lễ độ
- Chưa, thật ra em cũng không có ý chờ. Mẹ em chắc chắn không còn lời nào để nói lên sự vui mừng.
- Ngày mai em có muốn Fritz đưa em ra phi trường không?
- Cảm ơn anh, em có thể đi tắc xi, nàng trả lời khô khan. Em không muốn nhờ đến người phục vụ của anh.
- Anh họp suốt ngày nên Fritz đi với em không gây phiền hà chút nào cho anh cả.

Justine hơi lớn tiếng.

- Em đã nói với anh là em đi tắc xi!
- Em hét lên vô ích, Justine à. Ông nói chân mày nhíu lại, Anh chịu em.

Một buổi ăn tối buồn tẻ và chán nản! Chấm dứt sớm là tốt!

- Anh có thấy phiền không nếu chúng ta về bây giờ? Nàng hỏi. Em nhức đầu ghê gớm. Đến góc đại lộ và ngõ cụt nơi Justine ở, Rainer bảo Fritz cho xe chạy vòng khu nhà. Justine bước xuống, Rainer nắm nhẹ khuỷu tay nàng một cách lịch sự và dìu nàng đi, chỉ vô tình chạm phớt qua người Justine.

Trong cái ẩm ướt buốt giá của cơn mưa phùn Luân Đôn hai người đi chậm chậm trên đoạn đường lát đá, tiếng chân nghe dội thật xa, những tiếng chân buồn và cô độc.

- Justine, chúng ta sẽ nói với nhau lời từ biệt, Rainer buông lời trước.
- Tạm biệt thì đúng hơn, nàng trả lời. Không có gì dứt khoát đâu anh, em sẽ trở về đây hoặc lúc này lúc khác cũng như em hy vọng anh sẽ có dịp đến thăm Drogheda.

Rainer lắc đầu.

- Không, anh nghĩ có lẽ mình chia tay vĩnh viễn Justine ạ. Anh không nghĩ rằng chúng ta còn cần đến nhau.
- Anh muốn nói rằng anh không còn cần đến em nữa chứ gì? Justine nói như muốn uốn nắn lại ý nghĩ của Rainer. Điều đó không quan trọng, Rain ạ. Em không cần anh phải lựa lời với em, em quen chịu đựng rồi!

Rainer nắm tay Justine, cúi xuống hôn, rồi thẳng người lên, mỉm cười nhìn nàng rất lâu trước khi quay gót. Về đến nhà, Justine thấy một lá thư nằm trên tấm thảm chùi chân. Justine cúi xuống nhặt bức thư và để rơi chiếc xách tay và chiếc áo khoác xuống đất. Justine cởi giày tại chỗ, rồi bước sang phòng ngủ. Nàng buông người nặng nề trên một thùng gỗ, cần môi suy nghĩ, ngồi sững sờ với vẻ mặt vừa rã rời vừa hoang mang, mắt đăm đăm nhìn một bức phác thảo đẹp chân dung của Dane được nàng thực hiện trong ngày lễ phong linh mục.

Phải đứng lên đi một vòng qua phòng ăn, có lẽ sẽ dễ chịu hơn. Trên bàn một phác thảo chân dung của Rainer bằng viết chì mà nàng vừa vẽ cách đây mấy tuần. Và một gói thuốc lá. Justine lấy một điếu và đốt, đặt ấm nước lên bếp lò. Bấy giờ chợt nhớ lại lá thư của mẹ cầm trên tay Justine đọc trong khi chờ nước sôi. Nàng ngồi vào bàn ở nhà bếp, gạt bức vẽ Rainer rơi xuống đất rồi giẫm lên bằng cả hai chân. Anh không cần đến tôi nữa à? Thế thì tôi cũng chẳng cần anh! Nàng đọc thư của Meggie.

Justine thương yêu của mẹ, Như mọi khi, con lại hành động trong một cơn xúc động và với sự vội vã thương lệ, do đó mẹ mong rằng thư của mẹ đến con kịp thời. Nếu trong những bức thư của mẹ gần đây có điều gì đó thúc đẩy con phải có một quyết định đột ngột, mẹ mong con bỏ qua cho mẹ. Mẹ không có ý định gây cho con một phản ứng dứt khoát đến thế. Mẹ nghĩ rằng mẹ chỉ tìm kiếm một chút tình cảm dễ thương nhưng mẹ quên

rằng bên dưới cái vỏ bọc ngoài rất cứng ấy của con lại ẩn giấu nhiều sự dịu dàng. Đúng là mẹ cô đơn, cô đơn khủng khiếp; thế nhưng không phải con về đây là có thể đổi được điều đó. nếu con chịu suy nghĩ một chút, con sẽ thấy rằng mẹ nói đúng.

Con hy vọng làm được gì khi trở về nhà? Con không có khả năng trả lại cho mẹ những gì mẹ đã mất và con cũng không thể hàn gắn lại được nỗi mất mát đó. Sự mất mát ấy không chỉ là của riêng mẹ mà cũng là của con, của cả bà ngoại và của tất cả những người còn lại. Hình như con đang nuôi trong đầu một suy nghĩ hoàn toàn sai, rằng con là người có một phần trách nhiệm về cái chết của Dane. Sự xung đột đột ngột của con gây cho mẹ cảm tưởng về hành động hối hận. Đó là tính kiêu ngạo và lòng tự phụ Justine à. Dane là một người đã trưởng thành chứ không phải là đứa bé yếu đuối. Chính mẹ đã để Dane đi mà. Nếu mẹ là con, mẹ cũng rơi vào sự hối hận, phải chịu sự hành hạ tinh thần, tự than trách mình tại sao đã cho phép Dane sống theo cuộc sống mà em con thích. Nhưng mẹ không để mình quanh quẩn với ý nghĩ tự lên án như thế. Không ai trong chúng ta là Chúa và mẹ tin rằng cuộc đời đã dành cho mẹ nhiều điều kiện để hiểu điều đó hơn con. Trở về nhà, con hiến cuộc đời của con cho mẹ như một hy sinh. Mẹ không bao giờ muốn điều đó. Bây giờ mẹ nói thẳng rằng mẹ từ chối. Con sống ở Drogheda không thích hợp, không bao giờ thích hợp. Nếu con chưa hiểu ra ở đâu là nơi thích hợp cho con, mẹ đề nghị con ngồi lại ngay và bắt đầu suy nghĩ một cách nghiêm túc. Đôi khi, con giống như cô con gái bốc đồng không thể hiểu được. Rainer là một người đàn ông rất tốt, mẹ chưa từng gặp ai vị tha như ông ấy. Vì vong hồn của Dane, con hãy ngưng hành động như một đứa con nít, Justine à. Con yêu của mẹ, một tia sáng đã tắt. Với tất cả chúng ta còn lại, đó không thể khác hơn là một tia sáng đã tắt. Con hoàn toàn không thể làm gì được, con hiểu chứ? Mẹ không tìm cách nói dối với con mẹ đang sống vui sướng. Kiếp người không cho phép mẹ dối mình như thế. Nhưng nếu con tưởng tượng rằng ở đây, Drogheda, mọi người suốt ngày chỉ khóc và rên rỉ thì đó là điều sai lầm lớn. Những người ở đây biết hưởng cuộc sống và một trong những nguyên nhân lạc quan ấy là vì tất cả hy vọng một thứ ánh sáng hướng về con. ánh sáng của Dane đã tắt vĩnh viễn. Mẹ van con, Justine yêu của mẹ, hãy cố hiểu điều đó và chấp nhận. Hãy trở về Drogheda nếu trong lòng con muốn và khi ấy cả nhà sẽ rất vui mừng. Nhưng con về đây không phải để sống vĩnh viễn, đó chỉ là một hy sinh về phần con, một sự hy sinh vô ích, không có mục đích. Trong nghề nghiệp mà con theo đuổi, nếu con rời xa sân khấu con sẽ trả giá đắt. Con hãy ở lại nơi đã sống, thực hiện một cách xứng đáng sự nghiệp của con trong thế giới mà con đã chọn.

Đau đớn. Không khác những ngày tiếp theo cái chết của Dane. Cùng một nỗi đau dữ dội, không thể tránh. Cùng một sự bất lực đầy âu lo không, tất nhiên là không, nàng không thể làm gì hết. Không có cách nào hàn gắn, không có cách nào. Hãy hét lên cho bớt đau khổ! Âm nước đã sôi! Suyt, âm nước, suyt! Trở thành đứa con duy nhất của mẹ thì ra sao, hỡi âm nước? Hãy hỏi Justine, cô ta biết. Vâng, Justine biết rõ thế nào là một đứa con duy nhất. Nhưng tôi không phải là đứa con mà bà mong muốn, người phụ nữ già tàn phai, tự giam hãm mình ở một trang trại xa xôi. Mẹ ơi! Mẹ có nghĩ rằng có một đứa con nào lại có thể từ chối trở thành đứa con duy nhất của mẹ mình. Thật là không công bằng khi Dane là người phải chết... Mẹ có lý. Sự trở về Drogheda của con chẳng thay đổi được gì bởi thực tế Dane sẽ không bao giờ sống lại. Một tia sáng đã tắt, và con không thể đốt cháy trở lại. Nhưng con hiểu mẹ muốn nói gì. ánh sáng của con luôn cháy trong lòng mẹ, nhưng không phải sáng lên ở Drogheda.

Chương 45

Fritz ra mở cửa, rời bỏ bộ quần áo tài xế màu xanh nước biển rất đẹp, thay vào là chiếc áo gilê bó sát của người đầu bếp.

- Fritz anh chỉ là người phục vụ tâm thường của ngài Hartheim hay là người bảo vệ cho ông ấy? Nàng vừa hỏi vừa đưa chiếc áo khoác cho Fritz.

Mặt anh ta lạnh như tiền.

- Ngài Hartheim đang ở trong phòng làm việc thưa cô Ó Neill.

Rainer ngồi nhìn ngọn lửa, người hơi nghiêng về phía trước, con mèo cái Natasha mà Rainer mang về nuôi từ Hồng Y qua đời nằm lim dim trước lò sưởi.

Khi cánh cửa phòng mở, ông ngước mắt lên, nhưng không nói tiếng nào và cũng chẳng tỏ ra vui mừng gặp lại nàng. Justine bước vào, đến ngồi dưới đất đối diện với Rainer và ngả đầu lên gối của ông ta.

- Rainer, em hối hận đã làm phí tất cả những năm tháng, nàng thì thầm. Em không làm sao chuộc lại được.

Rainer không đứng lên, không kéo nàng vào lòng, anh ta ngồi xuống đất bên cạnh Justine.

- Một phép màu, Rainer nói.

- Anh vẫn chưa hết yêu em phải không? Nàng mỉm cười hỏi.
  - Không, không bao giờ hết được.
  - Chắc em đã làm anh đau khổ rất nhiều.
  - Không như em tưởng đâu. Anh biết em yêu anh và anh có thể chờ đợi. Anh vẫn tin rằng một người kiên trì rồi cuối cùng thế nào cũng sẽ thắng lợi.
  - Thế cho nên anh để mặc em tự vật lộn mình. Anh chẳng có chút buồn lo nào khi báo với anh em sẽ về Drogheda vĩnh viễn, có đúng không?
  - Ô, không phải thế đâu! Nếu chuyện ấy liên quan đến một người đàn ông khác thì anh đã chiến đấu đến cùng. Nhưng còn với Drogheda?... Một đối thủ quá lợi hại. Ô, có, có chứ, anh rất buồn lo!
  - Em không ngờ rằng đầu óc của anh lại rắc rối đến thế! Tại sao lúc ấy anh không nói một cách đơn giản là anh vẫn còn yêu em? Em thiết tha được nghe câu đó!
  - Anh không nói vì nó đã quá rõ ràng, em có thể tự tìm hiểu lấy. Tự em phải nhận ra điều đó chứ!
  - Có lẽ em bị mù, một mình em không thấy gì hết, em cần sự giúp đỡ. Cuối cùng thì mẹ em buộc em phải mở mắt ra. Một lá thư của mẹ nằm chờ em ở nhà sau khi em chia tay với anh. Mẹ em khuyên em không nên về nhà.
  - Mẹ em là một người phụ nữ tuyệt vời.
  - Em biết anh đã gặp mẹ em, Rainer. Lúc nào vậy anh?
  - Anh đi gặp mẹ em cách đây khoảng một năm. Drogheda là một trang trại đẹp vô cùng, nhưng đúng là không thích hợp với em, Justine. Mục đích chuyến đi của anh là làm cho mẹ em hiểu điều đó. Em không thể tưởng tượng anh vui sướng đến mức nào khi cuối cùng mẹ đã thấy ra, mặc dù anh không nghĩ rằng các lý lẽ của anh có sức thuyết phục cho lắm.
- Justine đưa ngón tay đặt lên miệng Rainer.
- Em cũng thế, em hoài nghi Rain à. Em luôn hoài nghi. Có thể em sẽ hoài nghi mãi mãi.
  - Ô, Justine, anh hy vọng rằng không! Phần anh, không thể có người phụ nữ nào khác hơn. Chỉ có em. Cả thế giới đều biết như thế từ nhiều năm qua. Nhưng những lời tỏ tình chẳng có ý nghĩa gì. Dù cho anh có hét to lên đến lạc giọng cũng không làm tan đi được những hoài nghi ở em. Vì vậy Justine à, anh không kêu gào tình yêu của em nữa, mà anh sống với tình yêu ấy. Làm sao em có thể nghi ngờ những tình cảm của người hiệp sĩ trung thành nhất của em? Rốt cuộc thì em ở lại nhưng không phải do anh. Rất có thể rồi đây em vẫn phải tiếp tục dựa vào những lời khuyên can, vỗ về của mẹ đấy...
  - Em van anh, đừng nói thế nhất là với giọng ấy! Rain tội nghiệp của em, em đã lạm dụng sự kiên nhẫn của anh đến tận cùng! Em xin quỳ xuống trước mặt anh.
  - Lạy Chúa cảm ơn em! Em hạ mình không lâu đâu! ông nói vui vẻ. Rồi em sẽ trở lại là em ngay ngày mai thôi. Sự căng thẳng đã biến mất, cái khó nhất đã qua.
  - Anh muốn lúc nào em cũng vẫn là em, vẫn là Justine. Em không được thay đổi một tí nào, dù là một chấm tàn nhang hay một tế bào trong não của em.
- Justine vòng tay qua cổ Rainer, những ngón tay luồn vào mân mê mái tóc bạch kim dày của ông.
- ôi, anh có biết được em đã chờ cái giây phút này như thế nào không? Nàng thì thầm. Em không bao giờ quên.

Chương kết

Bức điện tín được viết như sau...

Con đã trở thành bà Rainer Moerling Hartheims. Lễ cưới tại Vatican. Giáo Hoàng tha hồ ban phép lành các bà vợ muôn năm! Sẽ về nhà tuần trăng mật sớm nhất có thể được, nhưng từ nay gia đình ở châu Âu. Muôn vàn âu yếm của Rain nữa cho mọi người. Justine.

Meggie đặt tờ giấy điện báo xuống bàn, mắt nhìn ra cửa sổ, hướng về phía những đóa hoa hồng mùa thu đang nở khắp vườn. Hương thơm hoa hồng, những rung động hoa hồng; cả những cây bông bụt, cây cọ, cây bạch đàn, và cả cây hoa giấy vốn nhìn cuộc đời từ trên cao. Vườn hoa đẹp và sống động vô cùng. Nhìn những chồi nụ và những mầm xanh nẩy nở rồi héo tàn; rồi những ước mơ mới lại đến, tiếp tục một chu kỳ không thay đổi, mãi mãi không hề dừng lại ở nơi kết thúc. Thế là Drogheda không còn nữa. Vâng, đã đến lúc, thật đúng

lúc. Chu kỳ cứ tiếp tục với những người xa lạ. Hình phạt tôi xin chịu một mình, tôi không thể phiến trách ai. Và tôi chẳng luyến tiếc gì.

Hết